

Láskovniček seskočí z vyhlídky a začne Horáce hladit mezi růžky. „Jen se neboj, Horáci. Zatím se nestalo, že bychom se z nějaké šlamastiky nedostali.“

„Ale odsud už se nedostanete,“ ozve se najednou zdola.

Láskovniček se podívá pod své nohy a zjistí, že to promluvil kámen, na kterém právě stojí.

„Kam jsem nás to dostal? Dokonce i kameny tu mluví!“ zoufá si hlemýžď Horác.

„Vítejte v začarovaném lese,“ ušklíbne se zlomyslně kámen. „Kdo sem zabloudí, už odsud nevyjde. Kudy ven, ví jen naše vládkyně – kouzelnice Čarofína. A ta to nikomu neprozradí.“

„A kde bychom paní Čarofínu našli?“ ptají se Radostníčci.

„Já jsem jen balvan. Nic nevím. Ale támhleta by vás k ní mohla zavést,“ mrkne kámen na mihotavé světýlko, které se právě objevilo mezi listy kapradí. Je to bludička Blátička z nedaleké bažiny. Číhá tu takhle na zbloudilce, aby si je odvedla do svého močálu.

„Snad nechcete pryč z našeho kouzelného lesa?“ řekne Blátička vmlouvavě. „Zůstaňte! Nikde se nebudete mít tak dobře jako tady.“ A už by Horáce a skřítky vábila do bažiny. Nic jiného jí ostatně nezbyvá. Má to v popisu práce. Kdyby nedělala svou práci dobře, Čarofína by ji potrestala.

Radostníčci se dovtípí, že mluvící kámen i bludička jsou zakleté duše, které možná kdysi dávno překročily bludný kořen stejně jako dnes oni, a ta kouzelnice Čarofína je doslova začarofínovala. Bludička Blátička proto naznačí, že by jí i ostatním zakletým obyvatelům lesa možná mohli pomoci, jen když je k jejich vládkyni dovede.

Blátička se při představě, že by ji někdo mohl vysvobodit, rozzáří jako malé sluníčko. „Tak to vás k Čarofíně ráda zavedu!“

Horác s Radostníčky se vydají za bludičkou k chatrči čarodějky Čarofíny. Blátička jim přitom vypráví, jak Čarofína po dlouhá staletí

